

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Philippi Servii Amicus Fidelis Usque Ad Mortem

Bouchy, Philippe

Coloniæ Agrippinæ, 1660

§. III. Quid maximè observandum Amico fideli.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-54799](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-54799)

runt, quique modus in eo tempore
 in quo tantum est momenti ad fi-
 nem ultimum æternæ felicitatis
 consequendum, vel ab exciden-
 dum teneri debeat, intelligatur.
 Sacerdotibus verò, qui evocan-
 tur ad juvandos eos qui morti
 vicini sunt, præscribitur, ut ea in-
 promptu habeant quæ usui esse
 possint: utque tamdiu illis ad-
 sint, quamdiu sola necessitas po-
 stulabit.

§. III.

*Quid maximè observandum Amico
fidei.*

QUOD primò dictum oportuit, di-
cam modò,

*Idque unum repetens, iterumque, ite-
rumque monebo.*

Amicus fidelis, quocumque tan-
dem tempore ad ægrum evocetur,
moras omnes abrumpat, negotia a-
lia, quamvis in speciem urgentia tan-
tis seponat, & negotium hoc, ne-
gotium negotiorum existimet. No-

VIS

vit animarum hostis quantæ vel momento uno rerum conversiones fiant, novit quantum boni moribundo affert Pastoris vel alterius Sacerdotis præsentia, cujus verba (incantamentis suis omnibus potentiora) immanè quantum perhorrescit; ut ut proinde mirum non sit eum, unde unde curarum semina accersere, morarum causas innectere, consutis dolis quamplurimos ex quovis ferro lignove obices fabricare, quibus à morientium tabernaculis, Parrochi in primis, aliique Sacerdotes arceantur. Expertus id est, sed cum ingenti animi sui dolore Beatus Severus Pastor, cujus meminit S. Gregorius Dialogorum suorum lib. 1. cap. 12. qui rogatus ut moribundo præsens adesse vellet, jam mox venturum se recepit ubi negotiolū, quod præ manibus erat, absolvisset. Substitit ergo tantisper, dum vineæ suæ palmites qui pauci supererant, rescuisset; id enim operis illi tum præ manibus erat. Sed heu!

A 2

Suffo

Suffocant parva commoda magna mora.
 Ante mors ægro vitam, quam ille vitem, sive vitis suæ palmites amputavit: documento futura sanctis etiam Sacerdotibus, periculosum esse, in hoc animarum negotio tergiversari. Venit interim Beatus Pastor, qui ubi hominem expirasse vidit, propius nihil factum est quam ut & ipse cum illo expiraret. Ergo miserum se inclamare, vineam suam ut curaret, Domini vineam neglexisse, tarditatem suam incusare, eique tam acerbæ mortis causam adscribere, imò verò morte crudeliorem se fuisse: illam, corpus; se verò, animam peremisse. Precibus denique, lacrymis singultibusque obtestari, hanc ut sibi noxam remittat Deus, eamque nolit defuncto fraudi esse. Hæc ille funeri affusus tam mœsto, tam lugubri carmine ingeminabat, ut ejus, mortales, immortalesque caperet miseratio: Deus ipse, cui proprium est misereri semper & parcere, servo suo in diligentiam hanc condonavit; &

ne

ne tam graviter affecto animo mœ-
roris nexvus ullus resideret, eum qui
vivere desierat; in Amici fidelis gra-
tiam, ad vitam revocavit. Quid hic
illi (exclamat Anonymus Monacen-
sis) quos morituri non è vinea, sed
vini tabernâ vocant, & sæpè, heu!
frustra vocant, qui tamen ab inferis
revocare animos non possunt, sequi
possunt? Hinc interim, discat Ami-
cus fidelis, moribundorum causis nõ
indormire, aut ad eos non oscitanter
accedere: quemcumque periclitari
de vita, vel solo rumore acceperit,
non expectet usque dum advocetur,
ultra ipse ad amicum nec invitatus
advolet.

Monebat olim Democritus, ad
nuptias celebresque alios convivio-
rum, vel ludorum apparatus, ami-
cum invitatum ire debere (ad exe-
quias verò, ad morbos lugubresque
& infortunatos rerum eventus de-
bere eundem etiam non invitatum
properare. An non id Christianis
potius quàm Ethnicis faciendum?

Imite-

Imiteretur Amicus fidelis eum, qui ex vero fidelis Amici nomen sibi vindicare potest, & de cuius fideli & cōstanti amicitia præclarū illud extat testimonium. *a Cū dilexisset suos, in finē dilexit eos* Vocatus ille ad Centurionis servulum nihil cunctatus: *b Veniam, inquit, & curabo eum.*

Dicat aliquis: diligebat Lazarum Jesus, restantur id per breves illæ quidē, sed amoris plenissimæ litteræ: *c Domine ecce quem amas infirmatur.* Quid, quod ejus gratia lacrymatus est Jesus, & ita lacrymatus, ut circumstantes dicerent admirabundi: *Ecce quomodo amabat eum!* quid tū postea? Et tamen admonitus de ejus infirma valetudine, remansit nihilominus in eodem loco duobus diebus priusquā ad eum adiret. Frustra es mihi amice, si tarditati tuæ futilem hanc excusationis telam prætextueris, quasi verò non potuerit Christus absens per æquē atque præsens Lazaro opitulari: Sciebat ille, quod *etiam te est, quid ad suā Patriq; gloriā cōduce-*
Ioan. 13. b Matt. 8. c Ioan. 11. 166

ret magis Quādo vitæ mortisq; cla-
ves habebis sicut ille; quando mori-
bundum, si fors ante moriatur quā
tu adveneris, ad vitam arbitrari tuo
suscitare poteris, per me licet, quā
diu voles, remorare.

Paragrapho huic non parum lumi-
nis afferet quod narraturus sum, &
est tam recens, ut vel ideò qui nar-
randi potestatem fecit, nominandis
personis abstinendum censuerit.

Cū, non ita pridem, secundū
mensam, ex more nostræ Societatis,
in locum piis colloctionibus, &
honestæ animorum relaxationi de-
stinatum, Patres frequentes conve-
nissent, sermoque casu incidisset de
fructu, qui ex ægrorū visitationibus
proveniret; P. Provincialis qui unā
præfens aderat, casum in consilium
vertit, utque omnes ad id operis
(quod tam Deo gratum, tam saluta-
re proximo noverat, animaret, rem
in medium attulit, quæ non potest
non stimulos addere etiam spon-
te currentibus. Unus, inquit, è Pa-
tribus nostris recens obiit, vobis non
igno-

igno-

ignotus, qui alteri, quo cum peculiaris quædam amicitia (quatenus cautio religiosa pariebatur) caritatis glutino coaluerat; & ut firmaretur magis, ita inter ambos convenerat, ut ei qui prior objisset, præter solita Religionis nostræ suffragia, orationum sacrificiorumque pensum aliquod superstes persolveret: quod dum facit, ecce tibi semel, iterum ac tertio apparet, modò modestè ambulans meditabundo similis, modò aggeniculatus similis oranti. Rogat socius quomodo tandem cum illo agatur; respondet se propediem id enunciaturum: nec mora longa intercesserat, cum iterum adest, rogatusque iterum ecquid sibi hætenus ad feliciter abfuisse; unum, ait, sed quod erat instar omnium; nempe jucundam domum cælestis (quam jam jam aditurus sum) possessionem. Postularus ubinam locorum hæssisset hætenus; respondit se majorem partem temporis degisse ubi nullus doloris sensus, nec ulla pœnæ acerbitas, ni-

si ejus, quam Theologi pœnam dâ-
ni vocitant, quæ animis separatis à
corpore longè gravissima accidit,
ob divinæ visionis, ad quam anhe-
lant, subtractionem. At, jur amabo,
Dominus Deus divini vultus sui co-
piam huic famulo suo ad tempus de-
negavit?

Arrigite aures, animosque adver-
tite, ô vos omnes quibus invisendi
ægros, sive ex officio, sive ex anima-
rum zelo munus incumbit. Causa,
inquit, quamobrem resolutis corpo-
ris carcere, locisque lustralibus su-
peratis, animus absque mora ad Deû
suum non evolaverit, hæc est, quòd
in invisendis juvandisque moribun-
dis, dum vita sinebat, tardior fuerim
ac negligentior; quam tarditatem
ac negligentiam ut expiarem, jussit
Deus me hic resistere, quorsum? eo
sine ut ubi vis gentiû ac locorum, a-
nimã agentibus præsto essem, eosq;
in morem Angeli tutelaris, quâ pre-
cibus, quâ monitionibus internis,
salutaribusque inspirationibus adju-
varem,

varem, & sic, quod ^{virtus} ~~unus~~ neglexerā,
 mortuus resarcirem. Velim autem
 scias, mihi uni nō esse hoc singulare:
 sunt, non modò ex nostro, sed etiam
 ex aliis ordinibus benè multi, qui e-
 tiam nū indiligentiā suam in vilendis
 solandisq; moribundis simili modo
 expiant. His dictis, socium valere ius-
 sit, & in cælū tandē, lætus evolavit.

Quid hīc primum mirer? locine, an
 expiatus novitatem? locum esse ali-
 quem pœnæ omnis ac cruciatus ex-
 pertē, ubi liberæ corporibus animæ
 ideò attinereutur, quòd Dei sui vi-
 sionē beatificā remissè nimis deside-
 rassent; cum ex S. Birgittæ revela-
 tionibus Concilio Constātiensi pro-
 batis, tum ex Gregorii Magni, Bedæ
 Venerabilis, aliorumq; Doctorum
 monumentis, inaudieram, nec diffi-
 culter adducebat ut crederē, eorū-
 que rationibus assentirer: est enim
 animi nimis remissi iudiciū non par-
 vum, non amare medullitus flagran-
 tissimisq; desideris ad eū non anhe-
 lare qui sponsæ testimonio *totus est*
deside-

desiderabilis, vel, ut habet alia versio, *torus desideria*, Illud verò, mirū magis consimili pœna multari eū, qui moribundis obsequium, atque illū, qui Deo suo amoris debitū non persolvit. Voluit nēpe Dominus Deus, ut, vel ex hoc præjudicio coniceremus quanta caritate, non modò se, sed & proximū nostrum prosequi deberemus, cujus neglectum parī, ut ita dicam, animadversione castigat.

Attendant hīc qui non tantum caritatis, sed, & justitiæ lege moribundis obligantur: nam si bonis alioquē Sacerdotibus ac Religiosis, ideo cælum ad tēpus clauditur quod in hoc caritatis munere remissiores fuerint; nōne meritò verendum est, ne hi (si officio suo defuerint) cælo penitus excludantur?

§. IV.

Amicorum fidelium par nobile.

A Mici fidelis numeros omnes, ad amissim callebat, atq; ad eò explebat S. Ignatius, Societatis Jesu Patens ac Fundator, vir juvandis hominibus